

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: L. Š.
bytem X
proti

žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2018, č. j. KUJI 34942/2018, sp. zn. OOSČ 750/2017 OOSC/262,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2018, č. j. KUJI 34942/2018, sp. zn. OOSČ 750/2017 OOSC/262, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Nové Město na Moravě ze dne 9. 10. 2017, č. j. MUNNMNM/8119/2017/6, **se z r u š u j e**.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **9 800 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2018, č. j. KUJI 34942/2018, sp. zn. OOSČ 750/2017 OOSC/262 (dále též „napadené rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o odvolání“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nové Město na

Moravě ze dne 9. 10. 2017, č. j. MUNNMN/8119/2017/6 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), a podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů.
3. Žalobce se měl přestupkového jednání dopustit tím, že dne 7. 5. 2017 v 20:00 hod. řídil nákladní motorové vozidlo tov. zn. X, RZ: X, po silnici č. II/360 směrem od Nového Města na Moravě k obci Radešinská Svatka. Mezi obcemi Nová Ves u Nového Města na Moravě a Radešinská Svatka, přibližně v 78,5 km silnice č. II/360 bylo hlídkou Policie ČR vozidlo zastaveno a následně byla provedena kontrola řidiče vozidla. Při této kontrole byly ve 20:12 hod a ve 20:17 hod. provedeny dechové zkoušky analyzátozem Dräger, které byly pozitivní. Žalobce však s naměřenými hodnotami nesouhlasil a žádal o provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve. Žalobce se pak tomuto lékařskému vyšetření podrobil v nemocnici v Novém Městě na Moravě, přičemž tímto vyšetřením bylo žalobci zjištěno množství 0,28 g/kg alkoholu v krvi. Dále bylo policisty při provádění silniční kontroly zjištěno, že obviněný nebyl během jízdy připoután bezpečnostním pásem a nepředložil platný doklad prokazující pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla.
4. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

5. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Ve vztahu k odvolacím námitkám poté uvedl, že hladina alkoholu v krvi žalobce byla určena na základě lékařského vyšetření v nemocnici v Novém Městě na Moravě. Z výsledků dechových zkoušek prvostupňový správní orgán nevycházel. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce měl podle protokolu lékařského vyšetření požit v době od 17:45 hod. do 18:00 hod. 0,3 l desetistupňového piva. Z těchto důvodů žalovaný považoval za nadbytečné provedení důkazu znaleckým posudkem, který by měl stanovit, jakým způsobem se alkohol dostal žalobci do těla.
6. Kromě toho žalovaný zdůraznil, že řidič je ze zákona povinen mít zelenou kartu u sebe a na požádání ji předložit příslušníkům PČR ke kontrole. Žalovaný proto považoval za rozhodné, že žalobce daný dokument na výzvu nepředložil. Pro účely posouzení odpovědnosti žalobce za spáchání přestupku proto není podstatné, zda měl zelenou kartu v danou chvíli u sebe či nikoliv. Podle názoru žalovaného bylo spáchání uvedených přestupků prokázáno bez důvodných pochybností.

III. Žaloba

7. V rámci vymezení žalobních bodů žalobce namítal, že při dechové zkoušce na přítomnost alkoholu nebyl dodržen postup stanovený metodikou vydanou Českým metrologickým institutem. Z jednotlivých podkladů založených ve správním spisu totiž nelze podle žalobce určit, zda byl dodržen stanovený časový odstup mezi jednotlivými dechovými zkouškami.
8. Kromě toho žalobce poukázal na skutečnost, že použitý analyzátor byl odložen na kapotě policejního vozidla, čímž byl vystaven zvýšené teplotě. V této souvislosti žalobce navrhoval provedení důkazu videozáznamem pořízeným kamerou z policejního vozidla, který však byl jako nadbytečný zamítnut. Současně žalobce namítal, že byl v dané době ve stavu lehké otravy z chemických výparů z důvodu své předcházející práce, pročez podstoupit lékařské vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi. Při tomto vyšetření byl žalobci naměřen mimo jiné vysoký krevní tlak. Záznamy tykající se lékařského vyšetření byly policisty a správními orgány záměrně vynechány.
9. Žalobce dále namítal, že se lékařskému vyšetření podrobil v důsledku nesprávného postupu policistů, kteří ho uvedli v omyl, když tvrdili, že dechová zkouška bude muset být desetkrát opakována. Na základě toho a s ohledem na nevolnost žalobce chtěl proces prokázání nepřítomnosti alkoholu v krvi urychlit. Následně provedené lékařské vyšetření proto nelze považovat za způsobitý důkazní prostředek.
10. Ve vztahu k přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu žalobce dále namítal, že bez znaleckého posudku nelze spolehlivě ověřit, zda nemohla být naměřená hodnota alkoholu v krvi ovlivněna nadýcháním a následným vstřebáním látek obsažených v chemikáliích, se kterými žalobce předtím pracoval.
11. Dále žalobce namítal, že měl vůli a úmysl zelenou kartu dokládající pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla předložit, ale nemohl ji ve vozidle najít, přestože se zde nacházela. Současně žalobce argumentoval tím, že měl být prvostupňovým správním orgánem využít institut podmíněčného upuštění od uložení správního trestu, a to s ohledem na nulovou závažnost daného přestupku.
12. Závěrem žalobce poukázal na nesprávné úvahy správního orgánu, neboť nelze navzájem zaměňovat jednání spočívající ve spáchání přestupku požitím alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky a špatný zdravotní stav, který sám o sobě nepostačuje k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Ze shora uvedených důvodů žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Pokud se jedná o jednotlivé žalobní námítky, byly uplatněny již v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Za účelem jejich vypořádání se proto žalovaný pouze odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Ve správním spisu se nachází ručně a strojově sepsané oznámení přestupku, úřední záznam a mapový podklad zachycující místo zastavení vozidla žalobce a provedení silniční kontroly. Kromě toho je součástí policejní dokumentace také úřední záznam o kontrole žalobce podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové před anebo během jízdy. Z jeho obsahu vyplývá, že měla být u žalobce provedena pozitivní dechová zkouška na přítomnost alkoholu certifikovaným přístrojem Dräger, a to v čase 20:12 hod. (0,33‰) a v čase 20:17 (0,25‰). K dotazu policisty měl žalobce uvést, že před jízdou požil 0,3 l desetistupňového piva. Žalobce daný úřední záznam stejně jako oznámení přestupku nepodepsal.
15. Kromě toho se ve správním spisu nachází originál výstupních záznamů z přístroje Dräger, žalobcem nepodepsané poučení o právech a povinnostech osoby podezřelé ze spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi a protokol o lékařském vyšetření žalobce v Nemocnici v Novém Městě na Moravě ze dne 7. 5. 2017. Tento byl příslušným oddělením Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně následně doplněn o výsledek laboratorního vyšetření hladiny alkoholu v krvi žalobce. Podle daného protokolu byla žalobci zjištěna hodnota alkoholu v krvi 0,28 g/kg.
16. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 18. 9. 2017. K věci mimo jiné uvedl, že nepožil před jízdou žádný alkohol. K pozitivnímu výsledku laboratorního rozboru krve žalobce doplnil, že den po provedení silniční kontroly skončil v nemocnici, což doložil lékařskou zprávou. Konkrétně uvedl, že ve dnech 6. 5. 2017 a 7. 5. 2017 stříkal v podkroví dřevo přípravkem proti červotočům (ve správním spisu založeny doklady o nákupu daného přípravku). Podle názoru žalobce mohla být zjištěná hodnota alkoholu v krvi touto skutečností ovlivněna.
17. K dotazu prvostupňového správního orgánu žalobce dále výslovně odmítl, že by před jízdou požil alkoholický nápoj, jak je uvedeno v policejní dokumentaci. Z toho důvodu žalobce jednotlivé podklady nepodepsal, neboť s jejich obsahem nesouhlasil. Na výzvu žalobce poté předložil lékařské zprávy z vyšetření na poranění hrudníku (založeny ve správním spisu). Současně uvedl, že mu bylo neustále zle, neboť se při použití výše uvedeného přípravku proti červotočům přiotrávil.
18. V této souvislosti žalobce navrhoval provedení důkazu policejním videozáznamem, výslechem X a X (přítomni provádění postřiku přípravkem proti červotočům) a lékařským posudkem, kterým by se zjistilo, jakým způsobem se alkohol dostal žalobci do těla. Prvostupňový správní orgán považoval provádění těchto důkazů za nadbytečné.
19. Pokud se jedná o přestupek spočívající v nepředložení dokladu prokazujícího pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, žalobce vypověděl, že ho měl u sebe, ale pouze ho v danou chvíli nemohl najít. Proto doklad na výzvu policisty nepředložil.
20. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce prostřednictvím právního zástupce odvolal. Jelikož prvostupňový správní orgán námitkám žalobce nepřisvědčil, postoupil odvolání spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
22. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
24. Žaloba je důvodná.
25. Jelikož žalobce byl přezkoumávanými rozhodnutími správních orgánů shledán vinným ze spáchání tří přestupků (jízda pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky, nepřipoutání bezpečnostním pásem a nepředložení tzv. zelené karty), avšak proti skutku spočívajícím v nepřipoutání bezpečnostním pásem ničeho nenamítal, zabýval se krajský soud v rozsahu uplatněných žalobních bodů pouze zbývajících dvěma přestupky.
26. Pro přehlednost rozčlenil soud svou argumentaci do tří okruhů ve vazbě na uplatněné žalobní námitky.

A) Průběh policejní kontroly

27. Žalobce v žalobě předně namítal, že policisté nepostupovali při provádění dechové zkoušky přístrojem Dräger v souladu s metodikou vydanou Českým metrologickým institutem. Konkrétně argumentoval tím, že není zřejmé, zda byla dodržena stanovená doba mezi jednotlivými dechovými zkouškami. K tomu krajský soud uvádí, že přesný čas provedení dechových zkoušek spolehlivě vyplývá z výstupních záznamů přístroje Dräger, které jsou součástí policejní dokumentace. Z jejich obsahu jednoznačně vyplývá, že dechové zkoušky byly provedeny v čase 20:12:04 hod. a v čase 20:17:47 hod. Není tedy pochyb o tom, že časový odstup mezi prvním a druhým měřením byl nejméně pět minut, což žalobce zpochybňoval.
28. Krajský soud dále nepřisvědčil ani argumentaci žalobce zpochybňující výsledky dechových zkoušek s odkazem na nesprávné zacházení s použitým přístrojem ze strany policistů. Tvrzení žalobce, že daný přístroj měl být vystaven vysokým teplotám proto, že byl odložen na kapotě policejního vozidla, nebylo ničím podloženo. Přestože žalobce navrhoval během ústního jednání provedení důkazu videozáznamem z policejního vozidla, danou námitku uplatnil až v rámci odvolání proti napadenému rozhodnutí. Z policejní dokumentace nevyplývá, že by byl policisty jakýkoliv videozáznam pořizován.
29. Ačkoliv nelze zpochybnit, že průběh silniční kontroly a skutkovou verzi žalobce bylo možné potvrdit či vyvrátit rovněž prostřednictvím provedení důkazů svědeckou výpovědí zasahujících policistů, krajský soud je toho názoru, že by se jednalo o nadbytečný důkaz. Správní orgány nepovažovaly dechové zkoušky za rozhodné a ve vztahu k posouzení viny žalobce za spáchaný přestupek vycházely pouze z výsledků

lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve, kterému se dobrovolně a na vlastní žádost podrobil. Takto zjištěnou hodnotu alkoholu v krvi 0,28 g/kg žalobce kromě obecného poukazu na naměření vysokého krevního tlaku nerozporoval. Zpochybňoval pouze způsob, jakým se mu alkohol dostal do těla.

B) Nepředložení dokladu o pojištění vozidla (tzv. zelené karty)

30. Stejně tak krajský soud považoval za nedůvodné námitky, kterými žalobce brojil proti posouzení odpovědnosti za spáchání přestupku podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla (tzn. nepředložení tzv. zelené karty – dokladu o pojištění odpovědnosti za provoz motorového vozidla). Žalobce během správního řízení ani v žalobě nijak nezpochybil, že příslušný doklad na výzvu policisty nepředložil. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů v tom, že tímto jednáním zcela jednoznačně a nepochybně došlo k naplnění skutkové podstaty výše uvedeného přestupku, která v rozhodnou dobu výslovně dopadala na jednání spočívající v nepředložení tzv. zelené karty na výzvu příslušníka PČR, a to bez ohledu na skutečnost, zda ji řidič měl v okamžiku policejní kontroly u sebe či nikoliv.
31. K tomu krajský soud dodává, že se jedná o druh přestupkového jednání, u kterého lze materiální stránku neboli společenskou škodlivost z povahy věci dovozovat již z naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku. V nyní projednávané věci pak nevyšly najevo takové okolnosti, které by společenskou škodlivost zcela eliminovaly, resp. které by svědčily o tom, že zájem společnosti nebyl ohrožen nebo porušen alespoň v nepatrné míře, což je podmínkou pro uplatnění přestupkové odpovědnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73; všechna odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
32. Krajskému soudu navíc nepřisluší, aby správní uvážení ohledně druhu a výše uloženého správního trestu nahrazoval, s výjimkou uplatnění tzv. moderační, kterou žalobce v předmětné věci nenavrhoval. Ze samotné povahy přestupku spočívajícího v nepředložení zelené karty však nelze dovozovat povinnost správních orgánů uplatnit institut podmíněného upuštění od uložení správního trestu ve smyslu ust. § 42 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci byla uložena pokuta na samotné spodní hranici zákonného rozpětí, přestože se dopustil více přestupků. Postup správních orgánů proto nelze v tomto ohledu považovat za excesivní.
33. Krajský soud naopak považoval za důvodné námitky žalobce, kterými brojil proti nedostatkům ve zjišťování skutkového stavu věci a nepřezkoumatelnosti závěrů ohledně naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu (tzn. řízení pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky).
34. Předně krajský soud uvádí, že prvostupňový správní orgán v rámci odůvodnění rozhodnutí o přestupku výslovně odkazoval na lékařské zprávy a další podklady, které byly žalobce během ústního jednání předloženy. Dané listiny však nebyly na rozdíl od policejní dokumentace během ústního jednání 18. 9. 2017 jako důkazy provedeny.
35. Zdejšímu soudu je samozřejmě známa ustálená judikatura, podle které lze provést důkaz listinou způsobem, že je tato listina do správního spisu založena, pokud je obviněnému z přestupku umožněno, aby se s jejím obsahem seznámil (viz např.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53). V nyní projednávané věci však byly jednotlivé listiny předloženy bezprostředně během konání ústního jednání, pročez správnímu orgánu nic nebránilo v tom, aby je v protokolu stejně jako další podklady za důkazy výslovně označil. Přestože se jedná o procesní vadu, neměla by podle názoru krajského soudu sama o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s..

C) Naplnění skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu

36. Důvodem, pro který krajský soud přistoupil ke zrušení prvostupňového a napadeného rozhodnutí, byly žalobcem namítané nedostatky ve zjišťování skutkového stavu v otázce viny ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, které se správní orgány pokusily překlenout nepřezkoumatelnými úvahami o nepravděpodobnosti skutkové verze obviněného z přestupku.
37. Žalobce během ústního jednání vypověděl, že ve dnech 6. 5. 2017 a 7. 5. 2017, tedy ještě v den provedení silniční kontroly a lékařského vyšetření, prováděl postřikové práce přípravkem proti červotočům. Současně uvedl, že se měl v důsledku toho přiotrávit nadýcháním jedovatých látek, což mohlo vést k tomu, že byla posléze lékařským vyšetřením zjištěna přítomnost alkoholu v krvi v hodnotě 0,28 g/kg. Uvedená tvrzení žalobce doložil daňovými doklady o prodeji jednotlivých přípravků (včetně faktury dokládající aplikační nástriku ve dnech 6. 5. 2017 a 7. 5. 2017) a lékařskými zprávami. Současně žalobce navrhoval provedení důkazu nejen výsledkem X a X, kteří měli být provádění postřikových prací přítomni, ale také znaleckým posudkem. Prvostupňový správní orgán vyhodnotil navržené důkazy jako nadbytečné.
38. Krajský soud zdůrazňuje, že prvostupňový správní orgán v rámci odůvodnění rozhodnutí o přestupku výslovně uvedl, že skutkovou verzi žalobce týkající se provádění postřikových prací nijak nezpochybňuje. Spornou tak zůstala pouze otázka, zda mohla mít tato skutečnost za následek ovlivnění hodnoty alkoholu v krvi, která byla zjištěna nejprve prostřednictvím dechových zkoušek a následně laboratorním rozбором krve. Z dechových zkoušek však prvostupňový správní orgán ve svém úsudku o naplnění předmětné skutkové podstaty nevycházel.
39. Prvostupňový správní orgán v tomto ohledu pouze konstatoval, že ovlivnění hodnoty alkoholu v krvi v důsledku nadýchání toxických látek s odstupem několika hodin se nejvíce jako pravděpodobné. Pokud by mohlo dojít ke vstřebání alkoholu do těla tímto způsobem, došlo by nanejvýše k dočasnému ovlivnění dechových zkoušek, nikoliv laboratorního rozboru krve.
40. Krajský soud je toho názoru, že posouzení možnosti a případných podmínek vstřebání toxických látek do lidského těla a krevního řečiště je ze své povahy odbornou otázkou, jejíž zodpovězení nelze nahradit ničím nepodloženým a spekulativním závěrem správního orgánu, a to v neprospěch obviněného z přestupku.
41. Žalobce navíc provedení důkazu znaleckým posudkem výslovně navrhoval, byť jeho prostřednictvím usiloval o prokázání způsobu, jakým se mu alkohol dostal do těla, což je s odstupem času nezjistitelné. Příslušnému správnímu orgánu však nic nebránilo v tom, aby důkazní návrh žalobce modifikoval a vyžádal si alespoň odborné vyjádření kompetentního lékaře či specializovaného zdravotnického pracoviště ohledně toho, zda

může dojít ke vstřebání daných látek do krve jejich nadýcháním, popř. s jakým časovým odstupem.

42. Prvostupňový správní orgán nicméně na další zjišťování skutkového stavu zcela rezignoval a bez dalšího označil ovlivnění výsledků laboratorního vyšetření krve vstřebáním látek obsažených v přípravku proti červotočům za nepravděpodobně, a to dokonce za situace, kdy se sám nezabýval ani složením daného přípravku, který byl v žalobcem doložených daňových dokladech dostatečně identifikován. Přitom krajskému soudu je z veřejně dostupných informačních zdrojů známo, že přípravky sloužící k preventivní a sanační ochraně dřeva fungují na bázi rozpouštědel, mezi něž náleží i ethylalkohol (ethanol).
43. Ačkoliv žalobce na tyto nedostatky upozornil rovněž v odvolání, žalovaný se omezil na pouhé potvrzení závěrů prvostupňového právního orgánu. K tomu doplnil, že proti žalobci stojí rovněž oznámení přestupku a úřední záznam, že kterých vyplývá, že žalobce před jízdou požil 0,3 l desetistupňového piva.
44. Žalovaný ovšem opomenul, že uvedené listiny žalobce nepodepsal a během ústního jednání výslovně uvedl, že alkohol před jízdou nepožil. Pokud tedy žalovaný považoval danou okolnost za relevantní ve vztahu k posouzení viny žalobce za daný přestupek, bylo na místě, aby policisty ohledně průběhu silniční kontroly a sdělení žalobce vyslechnul jako svědky. Údajné požití 0,3 l alkoholického nápoje před jízdou vyplývá v zásadě pouze z oznámení přestupku a úředního záznamu (popř. žalobcem nepodepsaného protokolu o lékařském vyšetření), kteréžto listiny nejsou v tomto směru samy o sobě způsobilým důkazem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70).
45. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, přičemž posouzení viny žalobce za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu založily v jeho neprospěch na nepodložených a nepřezkoumatelných úvahách ohledně otázek odborného charakteru. Nemohly tak řádně a zákonně posoudit naplnění všech formálních znaků skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu (srov. znak „bezprostředně po *požití* alkoholického nápoje“ nebo „*užití* jiné návykové látky“). Tyto úvahy nelze nahradit ničím nepodepřeným tvrzeními na bázi nepravděpodobnosti, které užil prvostupňový orgán a žalovaný je v napadeném rozhodnutí v zásadě nijak argumentačně nerozvinul ani nepodepřel přesvědčivými důvody.
46. Za účelem posouzení otázky viny žalobce z uvedeného přestupku je nezbytné, aby správní orgány spolehlivě prokázaly a zdůvodnily svůj závěr, že lékařské vyšetření krve nemohlo být prací s přípravkem proti červotočům ovlivněno, popř. že také v opačném případě došlo ze strany žalobce k zaviněnému spáchání daného přestupku.

VII. Závěr a náklady řízení

47. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.), přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěného pochybení shledal krajský soud

nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Vzhledem k obtížné oddělitelnosti výrokové pasáže prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k jednotlivým přestupkům žalobce krajský soud zrušil prvostupňové rozhodnutí jako celek, přičemž odkazuje na příslušné pasáže odůvodnění tohoto rozsudku vysvětlující rozsah, v jakém je třeba nového posouzení jednotlivých skutkových podstat přestupků žalobce.

48. Závěry krajského soudu uvedené v odůvodnění tohoto rozsudku jsou pro správní orgány závazné (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)
49. V této souvislosti krajský soud ukládá, aby v navazujícím řízení prvostupňový orgán buď za účelem zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností provedl další dokazování v souladu se zákonem a názorem krajského soudu obsaženým v tomto rozsudku, anebo postupoval v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, neboť žalobci nebylo spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu podle spolehlivě prokázáno.
50. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
51. V dané věci měl úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále mu vznikly náklady na právní zastoupení advokátem v rozsahu 2 úkonů právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu nedoložil, že je plátcem DPH, nezvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. března 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

v. r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:

B. K.

